

Arrest

nr. 127 299 van 22 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 juli 2014 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De minister van Justitie nam op 23 september 1987 ten aanzien van verzoeker, die sedert 13 oktober 1977 in het Rijk verbleef en die verscheidene malen werd veroordeeld voor het plegen van strafbare feiten, een besluit tot terugwijzing.

1.2. Verzoeker diende op 28 januari 2000 een aanvraag in om, in toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Deze aanvraag werd bij beslissing van 4 december 2001 afgewezen.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 10 april 2007 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker werd in uitvoering van voormeld bevel op 23 mei 2007 gerepatriëerd naar Marokko.

1.4. Via een op 6 januari 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Deze aanvraag werd bij beslissing van 26 maart 2009 afgewezen.

1.5. Op 17 november 2009 diende verzoeker nogmaals een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Deze aanvraag werd bij beslissing van 10 februari 2011 afgewezen.

1.6. Verzoekers echtgenote kwam op 10 juli 2011 naar België en werd vervolgens, in functie van haar Belgische zoon, tot een verblijf in het Rijk toegelaten.

1.7. Op 29 februari 2012 werd bij de burgemeester van de gemeente Zoersel een aanvraag ingediend om verzoeker, overeenkomstig de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalde procedure, tot een verblijf in het Rijk toe te laten teneinde zijn zoon en echtgenote te vervoegen. Deze aanvraag werd bij beslissing van 17 april 2012 afgewezen.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 april 2012 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Op 5 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 juli 2014 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: [B.A.]

voornaam: /

[...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: .

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

□ 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Op 31.08.2010 werd betrokkene nogmaals aangehouden door de politie van Antwerpen wegens illegaal verblijf en inbreuken op de wetgeving inzake drugs (pv AN.60.LB.117011/2010).

Van 10.03.2012 tot 13.04.2012 verbleef betrokkene in de gevangenis uit hoofde van een aanhoudingsbevel wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 02.03.2004 werd betrokkene ook al eens veroordeeld door de CR van Antwerpen tot een defin[...].tieve straf van 15 maanden gevangenis wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Artikel 27 :

□ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

□ *Krachtens artikel 27, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980 worden de bepalingen van artikel 27, § 1, van de wet van 15 december 1980 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen dat overeenkomstig artikel 8bis van de voornoemde wet van 15 december 1980 genomen is.*

Artikel 74/14:

□ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

□ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Op 31.08.2010 werd betrokkene nogmaals aangehouden door de politie van Antwerpen wegens illegaal verblijf en inbreuken op de wetgeving inzake drugs (pv AN.60.LB.117011/2010).

Van 10.03.2012 tot 13.04.2012 verbleef betrokkene in de gevangenis uit hoofde van een aanhoudingsbevel wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 02.03.2004 werd betrokkene ook al eens veroordeeld door de CR van Antwerpen tot een defin[...].tieve straf van 15 maanden gevangenis wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 31.08.2010 werd betrokkene nogmaals aangehouden door de politie van Antwerpen wegens illegaal verblijf en inbreuken op de wetgeving inzake drugs (pv AN.60.LB.117011/2010).

Van 10.03.2012 tot 13.04.2012 verbleef betrokkene in de gevangenis uit hoofde van een aanhoudingsbevel wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 02.03.2004 werd betrokkene ook al eens veroordeeld door de CR van Antwerpen tot een defin[...].tieve straf van 15 maanden gevangenis wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 15.09.2008, op 31.08.2010, op 28.02.2010, op 29.09.2011 op 13.04.2012 en op 05.01.2013.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 05/01/2013 (bijlage 13 sexes)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene werd op 23.05.2007 naar Marokko gerepatrieerd. Hij keerde op onbekend tijdstip terug naar België en werd op 15.09.2008 door de politie van Antwerpen opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Die dag werd hem een bevel betekend om uiterlijk op 20.09.2008 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene heeft op 06.01.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd op 26.03.2009 afgesloten met een beslissing tot niet-in overwegingname van de stad Antwerpen. Op 31.08.2010 werd betrokkene nogmaals aangehouden door de politie van Antwerpen wegens illegaal verblijf en inbreuken op de wetgeving inzake drugs (pv AN.60.LB.117011/2010). Die dag werd hem nogmaals een bevel betekend om uiterlijk op 05.09.2010 het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende op 17.11.2009 nogmaals een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 10.02.2011. Deze beslissing is op 28.02.2010 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 27.03.2011 het grondgebied te verlaten. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 27.05.2011 verworpen door de RVV. Op 29.09.2011 werd aan betrokkene nogmaals een bevel betekend om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Van 10.03.2012 tot 13.04.2012 verbleef betrokkene in de gevangenis uit hoofde van een aanhoudingsbevel wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Op 13.04.2012 werd hij vrijgelaten met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen. Op 05.01.2013 werd door de politie van Antwerpen aan betrokkene nogmaals een bevel betekend om onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende op 29.02.2012 in functie van zijn echtgenote [T.E.M.] [...] die over een geldig verblijf in België beschikt, een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 10 en artikel 12bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd op 17.04.2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing (bijlage 15quater) werd op 15/07/2014 aan betrokkene betekend.

Hoedanook blijkt uit het administratief dossier van betrokkene (regularisatieaanvragen van 2009) dat dat er reeds sedert jaren geen sprake meer is van samenwonen tussen betrokkene en [T.E.M.]. Hoedanook geeft dit feit, alsook het feit dat betrokkene meerdere familieleden in België heeft (zoon, ouders, broers), betrokkene geen automatisch recht op verblijf. Betrokkenes terugkeer naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een eventuele repatriëring van betrokkene naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bovendien pleegde betrokkene meerdere inbreuken op de openbare orde. Op 31.08.2010 werd betrokkene nogmaals aangehouden door de politie van Antwerpen wegens illegaal verblijf en inbreuken op de wetgeving inzake drugs (pv AN.60.LB.117011/2010). Van 10.03.2012 tot 13.04.2012 verbleef betrokkene in de gevangenis uit hoofde van een aanhoudingsbevel wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Op 02.03.2004 werd betrokkene ook al eens veroordeeld door de CR van Antwerpen tot een definitieve straf van 15 maanden gevangenis wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs. Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde en primeert het superieure belang van de staat op dat van betrokkene en zijn familiale belangen.

Betrokkene kreeg op 05/01/2013 betekening van een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13 sexies)

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 15.09.2008, op 31.08.2010, op 28.02.2010, op 29.09.2011 op 13.04.2012 en op

05.01.2013.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 05/01/2013 (bijlage 13 sexes)

Op 02.03.2004 werd betrokkene ook al eens veroordeeld door de CR van Antwerpen tot een defin[...]itieve straf van 15 maanden gevangenis wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, [A.P.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Schilde en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, [B.A.], op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de schorsing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van een aantal artikelen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

2.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van artikelen van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoeker geen belang heeft bij de schorsing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

2.3. Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering moet door de Raad ambtshalve worden geduïd dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is bijgevolg onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. Inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vastgesteld dat verzoeker betoogt dat hij reeds op 15 juli 2014 werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op zijn repatriëring. Verweerder bevestigt dit. Aangezien derhalve vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel worden aangenomen en is het hoogdringend karakter van de vordering in zoverre deze betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, conform artikel

43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2, 7, eerste lid, 40ter, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 5, § 1 en 8 van het EVRM, van de artikelen 52 en 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsmisbruik.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“10.1.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op repatriëring, niettegenstaande het feit dat hij ernstig ziek is en niettegenstaande hij zich reeds heeft aangemeld voor de indiening van een verblijfsaanvraag met zijn Belgische vader (art. 40ter Vw). Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing dan ook moest motiveren waarom zij geen rekening wenst te houden met deze procedure, hetgeen zij heeft verzuimd.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zeer goed wist dat alle familie van verzoeker in België verblijft, en hij overigens ernstig ziek is, en hij een Belgische vader heeft in functie van wie een verblijfsaanvraag werd ingediend, verzuimt zij om te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met de familiale situatie of het ziektebeeld van verzoeker.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

10.1.2. Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig. Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

Dat in casu niet aan deze draagkrachtvereisten is voldaan, daar blijkt dat de beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld.

10.1.3. Artikel 7 Vreemdelingenwet bepaalt : “1 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd

noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte verwijst naar het artikel 7, 1° van de Vreemdelingenwet aangezien er meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag. De bestreden beslissing werd dan ook genomen met schending van artikel 2, en 7 van de Vreemdelingenwet.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geheel ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgeleverd. Dat zulks een schending is van de materiële motiveringsplicht waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert op onjuiste feiten en deze bijgevolg ook foutief heeft beoordeeld.

Het feit alleen dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum, is geen voldoende reden om hem in casu het bevel te geven het grondgebied te verlaten. Dat er immers meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag die voorrang hebben op artikel 7 Vreemdelingenwet.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker, rekening houdend met het arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2002, geen houder dient te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Het bewijs van zijn identiteit en verwantschapsband is voldoende (Hof van Justitie van 25 juli 2002 in de zaak C-459/99; Hof van Justitie van 25 juli 2008 (zaak C-127/08)).

Verder dient erop te worden gewezen dat de schending van de openbare orde of nationale veiligheid restrictief dient geïnterpreteerd te worden en niet opweegt niet tegen de bescherming van het recht op een familiaal leven. Geen enkele afweging is geschied.

Aangaande de verwijzing naar de openbare orde kan worden opgemerkt dat verzoeker sedert 2004 geen veroordelingen meer heeft opgelopen. Deze feiten dateren van lang geleden en zijn niet meer actueel. Dat onvoldoende rekening werd gehouden met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker alsook de ernst van de gepleegde feiten en zijn ziekte. Er is geen sprake van een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Een weigering op grond van een schending van de openbare orde kan niet worden weerhouden en is kennelijk onredelijk.

Een doorslaggevende reden om verzoeker het bevel te geven, was de bewering dat verzoeker weinig waarschijnlijk een gevolg zou geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hij de openbare orde zou hebben geschonden en de bewering dat hij manifest zou weigeren om op eigen initiatief een einde zou maken aan zijn onwettige verblijfsituatie.

De verwerende partij stelt dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Dat verzoeker evenwel inmiddels een verblijfsaanvraag heeft ingediend tot lang verblijf in het kader van een gezinshereniging, zodat het niet opvolgen hiervan bijgevolg hic en nunc niet als grond van de beslissing kan worden aangevoerd. Het recht op een aanvraag tot gezinshereniging kan overigens niet worden geweigerd omwille van een inreisverbod (HvJ, Commissie v. Spanje, C-503/03 van 31 januari 2006). Dat verzoeker verder ook een vaste verblijfplaats heeft te 2000 Antwerpen, Blindestraat 6. Dat er geen afweging is gebeurd tussen de beweerd schending van de openbare orde en de eis om het gezinsleven te eerbiedigen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich trouwens op foutieve gegevens baseert daar verzoeker wel degelijk van plan is om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn precaire verblijfsituatie. Dat verzoeker wel degelijk de nodige stappen heeft genomen om een verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen en dit op basis van gezinshereniging met zijn Belgische vader conform artikel 40ter Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Er zal dan ook een einde komen aan het beweerd onwettige verblijf van verzoeker, en dit op eigen initiatief van verzoeker. Verder is er ook geen enkele reden waarom verzoeker gevolg zou moeten geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten daar er in zijn hoofde sprake is van meer voordelige bepalingen. Dat de bestreden beslissing

zich hoe dan ook beslissend steunt op foutieve gegevens om haar beslissing te nemen. Dat bijgevolg het standpunt van de DVZ niet houdbaar is nu blijkt dat de DVZ de feiten foutief heeft beoordeeld; dat de DVZ geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten en dat de DVZ sommige elementen van het dossier fout heeft beoordeeld.

10.1.4. Dat een schending dient te worden vastgesteld van artikel 40ter Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden [...].”

Artikel 52 Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Artikel 119 Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af te geven.

Dit document levert het bewijs dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf; de geldigheidsduur ervan mag de (vijfenvertig dagen) niet overschrijden.

Deze bepaling is niet van toepassing op burgers van de Unie in het kader van titel II, hoofdstuk I."

Uit voormelde artikelen vloeit voort dat wanneer een vreemdeling, familielid van een Belg, zich aanmeldt op het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft, om een verblijfsaanvraag in te dienen als familielid van een burger van de Unie, die er zelf geen is, en hij zijn familieband bewijst, een document ontvangt conform de bijlage 19ter.

Verzoeker heeft zich aangemeld bij de gemeente Antwerpen, loket vreemdelingenzaken voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging. Hij heeft een afspraak gekregen op 11.09.2014 in het kader van zijn gezinshereniging met zijn Belgische vader. Op deze datum zal de bijlage 19ter worden ondertekend door verzoeker. Er wordt hem gevraagd om op de uitnodiging mee te nemen, zijn nationaal paspoort, de identiteitskaart van zijn vader en zijn geboorteakte.

Verzoeker werd ten onrechte niet onmiddellijk in het bezit gesteld van een bijlage 15 conform artikel 119 van het Vreemdelingenbesluit, nu zijn aanvraag niet onmiddellijk werd geregistreerd. Door deze handelswijze, kon niet worden nagegaan of verzoeker voldeed aan de voorwaarden, en kon geen woonstcontrole plaats vinden, zodat hij zou worden ingeschreven in het vreemdelingenregister en een attest van immatriculatie zou hebben ontvangen. Dat zulks verzoeker niet kwalijk kan worden genomen. Dat verwerende partij mogelijks niet in kennis was van de aanvraag tot gezinshereniging doordat de gemeente Antwerpen naliet om de aanvraag te registreren, kan evenmin verzoeker ten kwade worden genomen en is uitsluitend het gevolg van de onwettige praktijk van de gemeente Antwerpen, die nalaat een aanvraag onmiddellijk te registreren. Ook nadat verwerende partij werd ingelicht van voornoemde aanvraag, weigert zij om de bestreden beslissing in te trekken.

Verzoeker kan niet worden verhinderd om een verblijfsaanvraag in te dienen conform artikel 40ter Vreemdelingenwet. De beweerde illegaliteit van verzoeker kan geenszins in het nadeel van verzoeker werken, nu hij niet mag worden teruggeleid, noch de aanvraag mag worden geweigerd omwille van de verblijfstoestand op het moment van de aanvraag, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees

Hof van Justitie alsook de Belgische reglementering inzake verblijf.

Een schending van artikel 40ter Vreemdelingenwet en artikel 52 en 119 van het Vreemdelingenbesluit staat dan ook vast.

10.1.5. Dat een schending moet worden vastgesteld van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

Principe van de terugkeerrichtlijn: primeren van vrijwillige terugkeer en detentie in laatste instantie. Het Hof van Justitie heeft dit beginsel bevestigd waardoor de verplichting ontstaat voor de overheid om de proportionaliteit van de detentiemaatregel te motiveren.

“Uit het voorgaande volgt dat de volgorde van de stappen van de terugkeerprocedure, zoals neergelegd in richtlijn 2008/115, overeenstemt met een trapsgewijze verzwaring van de ter tenuitvoerlegging van het terugkeerbesluit te nemen maatregelen, beginnend met de maatregel die de meeste vrijheid aan de betrokkene laat, namelijk de toekenning van een termijn voor zijn vrijwillige vertrek, en eindigend met de maatregelen die hem het meest beperken, namelijk de bewaring in een gespecialiseerd centrum, waarbij tijdens al die stappen het beginsel van evenredigheid moet worden geëerbiedigd.” (zie HvJ Hassen El Dridi, alias Soufi Karim (C-61/11) Arrest - 28 April 2011 ; §41; HvJ Hassen El Dridi, alias Soufi Karim (C-61/11) Arrest - 28 April 2011; RvS, afdeling wetgeving, advies 49.947/2/V van 7 juli 2011)

Gelet op het feit dat de verzoeker zijn adres aan de overheden had gemeld, en zich steeds vrijwillig heeft aangeboden, toont hij aan dat er geen risico was op onderduiken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing omvat geen enkele overweging van deze verplichte afweging. Een verwijzing naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet is niet voldoende zonder de afweging van artikel 74/13 te maken. Dit is tevens een schending van artikel 8 EVRM (zie infra).

Dat er geen reden was om verzoeker het bevel te geven onmiddellijk het land te verlaten conform artikel 74/14 Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar artikel 74/14 §3, 3° en 4° volstaat niet om af te wijken van de normale termijnen voor verwijdering van minimum zeven dagen tot maximaal dertig dagen. Deze bepaling houdt een mogelijkheid in (§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:) en hoegenaamd geen verplichting. Bijgevolg diende te worden gemotiveerd waarom er wordt afgeweken van de normale termijnen. De eenvoudige verwijzing beantwoordt niet aan de vereisten van dit artikel noch aan de motiveringsplicht.

10.1.6. De arrestatie van verzoeker verliep onwettig. De regels zijn opgesomd in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derdeland (B.S. 16 juni 2011).

Verzoeker diende te worden opgeroepen om zich aan te bieden bij het gemeentebestuur, om geïnformeerd te worden over de voorbereiding van de terugkeer.

De bestreden beslissing schendt artikel 5 EVRM.

Artikel 5§1 EVRM bepaalt:

“- 1. Een ieder heeft recht op vrijheid en veiligheid van zijn persoon. Niemand mag zijn vrijheid worden ontnomen, behalve in de navolgende gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure:

- a. indien hij op rechtmatige wijze is gedetineerd na veroordeling door een daartoe bevoegde rechter;
- b. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd, wegens het niet naleven van een overeenkomstig de wet door een gerecht gegeven bevel of teneinde de nakoming van een door de wet voorgeschreven verplichting te verzekeren;
- c. indien hij op rechtmatige wijze is gearresteerd of gedetineerd teneinde voor de bevoegde rechterlijke instantie te worden geleid, wanneer er een redelijke verdenking bestaat, dat hij een strafbaar feit heeft begaan of indien het redelijkerwijs noodzakelijk is hem te beletten een strafbaar feit te begaan of te ontvluchten nadat hij dit heeft begaan;
- d. in het geval van rechtmatige detentie van een minderjarige met het doel toe te zien op zijn opvoeding of in het geval van zijn rechtmatige detentie, teneinde hem voor de bevoegde instantie te geleiden;
- e. in het geval van rechtmatige detentie van personen ter voorkoming van de verspreiding van besmettelijke ziekten, van geesteszieken, van verslaafden aan alcohol of verdovende middelen of van landlopers;
- f. in het geval van rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of van een persoon waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is.”.

In de zaak Conka werden misleidend communicaties om de arrestatie te vergemakkelijken strijdig met art. 5§1 gevonden. « Il convient de rappeler ici que la liste des exceptions au droit à la liberté figurant à l'article 5 § 1 revêt un caractère exhaustif et que seule une interprétation étroite cadre avec le but de cette disposition (voir, mutatis mutandis, K.-F. c. Allemagne, arrêt du 27 novembre 1997, Recueil 1997 VII, p. 2975, § 70). De l'avis de la Cour, cette exigence doit se refléter également dans la fiabilité des communications telles que celles adressées aux requérants, que les intéressés se trouvent en séjour légal ou non. La Cour en déduit qu'il n'est pas compatible avec l'article 5 que, dans le cadre d'une opération planifiée d'expulsion et dans un souci de facilité ou d'efficacité, l'administration décide consciemment de tromper des personnes, même en situation illégale, sur le but d'une convocation, pour mieux pouvoir les priver de leur liberté. »

Voorname bepaling werd geschonden. Verzoeker werd niettegenstaande zijn aanmelding tot vestiging bij zijn Belgische vader en een afspraak op 11.09.2014 opgezocht en vastgehouden, waardoor de uitvoering van zijn verblijfsrecht op een manifeste wijze wordt belemmerd, hetgeen strijdig is met artikel 5§1 EVRM.

Verwerende partij dient alleszins de bestreden beslissing niet te nemen. Zij wordt hier niet geconfronteerd met een wettelijke verplichting, maar met een wettelijke mogelijkheid. Bij het nemen van de beslissing dient rekening te worden gehouden met de stand van de procedure die de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied verantwoordt (procedure artikel 40ter) en met de concrete omstandigheden van het dossier (lange verblijfsperiode in België, familiale en sociale bindingen, aanvraag tot gezinshereniging enz.).

Door dit niet te doen maakt verwerende partij misbruik van haar macht.

10.1.7. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldig is om verzoeker bevel te geven om het land te verlaten, terwijl hij houder is van een tijdelijk verblijfsrecht, en gerechtigd is om een bijlage 19ter te ondertekenen op 11.09.2014. Dat verzoeker een afspraak vroeg op 04.07.2014 en verkreeg bij het loket vreemdelingenzaken middels uitnodiging op 18.07.2014 om zijn aanvraag in te dienen op 11.09.2014. Dat verzoeker conform artikel 40ter Vreemdelingenwet en artikel 52 van het KB van 08.10.1981 het recht heeft op een verblijf van

meer dan drie maanden, indien hij zijn identiteit en afstammingsband kan aantonen.

De Dienst Vreemdelingenzaken is perfect op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker.

Tevens onzorgvuldig is dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven, terwijl zijn hechte familieleden alhier verblijven en hij vanuit een medisch perspectief niet terug kan keren naar het land van herkomst.

Dat het onzorgvuldige gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken te meer ook blijkt uit het feit dat zij over wenst te gaan tot de terugleiding van verzoeker, niettegenstaande verzoeker reeds een concrete afspraak heeft bij het loket vreemdelingenzaken. Hij beschikt over een verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoeker werden niet zorgvuldig afgewogen. Dat de afspraak bij het loket vreemdelingenzaken werd gemaakt op 04.07.2014. Dat het niet de fout is van verzoeker dat de gemeente Antwerpen, loket vreemdelingenzaken de rechtzoekenden verschillende maanden laten wachten om een afspraak te geven. Deze afspraak werd reeds weken geleden gemaakt. De beweerde illegaliteit van verzoeker gedurende deze wachtperiode kan immers geenszins in het nadeel van verzoeker werken, nu hij niet mag worden terug geleid, noch de aanvraag mag worden geweigerd omwille van de verblijfstoestand op het moment van de aanvraag.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk nu hij zal worden gescheiden van zijn familie en de verblijfsaanvraag op onredelijke wijze wordt verhinderd, niettegenstaande hij reeds op een actieve wijze alle nodige stappen heeft ondernomen. Van de descendent van een EU-burger kan niet worden geëist dat hij eerst een visum zou aanvragen in zijn land van herkomst.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur en op een kennelijk onredelijke wijze.

De bestreden beslissing is eveneens kennelijk onredelijk gelet op de bovenstaande feiten.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

10.1.8. Verzoeker kan onmogelijk reizen naar het land van herkomst gelet op zijn medische toestand. Voor de ernstige pathologische toestand van verzoeker is elke adequate behandeling in zijn land van herkomst onbestaande en alleszins niet effectief noch toegankelijk voor verzoeker. Er zijn ernstige gezondheidsrisico's verbonden ingeval van terugkeer naar het land van herkomst.

Dat er in casu ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Hierbij moet ook worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Het is de plicht van de Dienst Vreemdelingenzaken om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77), en er minstens op te antwoorden. Dat de motivering van de bestreden beslissing hieraan niet tegemoet komt. Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de concrete elementen van verzoekers situatie schendt zij het artikel 3 EVRM. Er is geen enkel deugdelijk onderzoek gebeurd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

10.1.9. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de

uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn ouders, broers, zoon en echtgenote. Alle familie van verzoeker verblijft op een legale wijze op het Belgische grondgebied.

Verzoeker heeft een Belgische vader [B.H.] en een Belgische moeder [E.M.F.]. Hij heeft ook een Belgische zoon [B.R.], Belgische schoondochter [A.S.]. Verder verblijft ook zijn echtgenote [T.E.M.] op legale wijze in België.

Dat er sprake is van een familieband tussen verzoeker en voormelde familieleden. Dat deze band voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duiisland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.

Hij is reeds decennia lang in België. Zijn volledig netwerk van familie en vrienden bevindt zich in België.

Verzoeker heeft een verblijfsaanvraag bij zijn Belgische vader opgestart. Hij heeft het recht op een verblijf van meer dan drie maanden.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), schending van het verbod op een onmenselijke behandeling (artikel 3 EVRM), schending van zijn recht op vrijheid (artikel 5§1 EVRM), schending van de formele motiveringsplicht (artikel 3 van de wet van 29 juli 1991), schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en schending van artikel 2, 7, 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 52 en 119 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 en machtsmisbruik.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen ernstig zijn en dat een schorsing van de bestreden beslissing zich opdringt.”

3.3.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te

stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Waar verzoeker betoogt dat de in casu voorziene motivering slechts een stijl- en standaardformule is moet worden gesteld dat deze bewering feitelijke grondslag mist, nu in de motivering van het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar verzoekers administratieve voorgeschiedenis en zijn gerechtelijk verleden. Daarenboven moet worden geduid dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171).

Ook verzoekers bewering dat niets werd gemotiveerd omtrent zijn familiale situatie is zonder meer incorrect. Verweerder heeft in de bestreden beslissing immers uiteengezet dat hij de bescherming van de openbare orde belangrijker acht dan verzoekers familiale belangen.

Verzoekers betoog dat hij in functie van zijn vader een verblijfsaanvraag heeft ingediend mist evenzeer feitelijke grondslag. Verzoeker legt weliswaar een stukken voor waaruit blijkt dat hij voor de bestreden beslissing werd genomen een afspraak maakte met de administratieve diensten van de stad Antwerpen, doch uit deze stukken blijkt niet dat hij de bedoeling had een aanvraag in te dienen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, laat staan dat hij een dergelijke vraag effectief indiende. Er kan verweerder, die ook geen kennis had van het feit dat verzoeker contact nam met de administratieve diensten van de stad Antwerpen, dan ook niet worden verweten dat hij geen overwegingen opnam omtrent de onduidelijke intenties van verzoeker. Bovendien moet worden benadrukt dat verzoeker wist dat hij onderworpen was aan een inreisverbod – wat in de bestreden beslissing nogmaals duidelijk wordt aangegeven – en hij dus niet op het Belgisch grondgebied vermocht te verblijven. Indien hij zich administratief in regel wenste te stellen diende hij dit te doen vanuit het buitenland.

Verzoeker stelt ook dat verweerder niets heeft gemotiveerd omtrent zijn gezondheidstoestand, maar verliest hierbij uit het oog dat hij geen recente stukken aan verweerder overmaakte omtrent zijn medische situatie waarmee deze rekening kon houden. Daarenboven blijkt niet dat verzoekers gezondheidssituatie van die aard is dat zij zou verhinderen dat hij gevolg geeft aan een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat niet kan worden ingezien waarom verweerder enige beschouwing over verzoekers medische toestand in de motivering van de bestreden beslissing zou dienen op te nemen.

De Raad kan slechts vaststellen dat een pertinente en draagkrachtige motivering werd voorzien

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat verweerder toe of verplicht hem in bepaalde gevallen om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

In voorliggende zaak heeft verweerder verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet en gesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Verzoeker stelt dat verweerder geen toepassing kon maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag hiertoe een hinderpaal vormen. Hij blijft evenwel in gebreke om aan te tonen dat enige bepaling uit een internationaal verdrag in casu een belemmering zou vormen om ten aanzien van hem een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

In dit verband moet erop worden gewezen dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de door hem aangevoerde arresten van het Hof van Justitie, aangezien er in voorliggende zaak geen sprake is van een familiale band met een burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer en daarenboven ook geenszins blijkt dat hij de bedoeling had zijn ouders in België te vervoegen.

In zoverre verzoeker daarnaast nogmaals verwijst naar de bescherming van zijn recht op een familiaal leven kan het volstaan op te merken dat dit recht niet onbeperkt is en dat verweerder wel degelijk een correcte afweging heeft gemaakt tussen verzoekers belangen en het algemeen belang.

Verzoeker geeft voorts te kennen niet akkoord te gaan met de visie van verweerder dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en dat blijkt dat hij niet op eigen initiatief wenst terug te keren naar zijn land van herkomst. Daar verzoeker reeds effectief werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, daar in een niet zo ver verleden meermaals proces-verbaal werd opgesteld wegens inbreuken door verzoeker op de wetgeving inzake drugs en de verblijfswetgeving en daar verzoeker totaal geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en het hem opgelegde inreisverbod totaal negeerde is het standpunt van verweerder echter niet kennelijk onredelijk. De Raad wijst er specifiek op dat het gegeven dat verzoeker voorhoudt dat hij sedert 2004 niet meer werd veroordeeld in voorliggende zaak niet toelaat te concluderen dat hij sedertdien een gedrag vertoonde waaruit kan worden afgeleid dat hij geen gevaar meer vormt voor de openbare orde.

Verzoeker herhaalt nog dat hij van plan was om een aanvraag in te dienen tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en op die manier een einde te maken aan zijn illegale verblijfssituatie. Bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel is reeds gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij effectief van plan was een dergelijke aanvraag in te dienen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt louter dat verzoeker aangaf al een tijd geen adres te hebben, dat hij zich in Antwerpen wilde laten inschrijven en dat hij werd uitgenodigd om zich in het bezit van zijn paspoort, zijn Belgische verblijfstitel en zijn geboorteakte aan te melden. Het is bovendien zo dat verweerder in ieder geval geen aanvraag waarbij verzoeker, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag tot afgifte van een verblijfstitel indiende ontving. Verzoeker die reeds vele jaren illegaal in het Rijk verblijft had nochtans ruim de tijd om een verblijfsaanvraag in functie van zijn vader in te dienen. Van een persoon die voorhoudt naar België te komen om zijn vader te vervoegen mag worden verwacht die hij hiertoe onmiddellijk een initiatief neemt en niet dat hij, zoals verzoeker, eerst een aanvraag om machtiging tot verblijf indient, dan aangeeft zijn echtgenote te komen vervoegen en wanneer hij vaststelt dat voorgaande verblijfsaanvragen zijn afgewezen betoogt dat hij nog een verblijfsaanvraag wenst in te dienen in functie van zijn vader. Van verweerder kan ook niet worden verwacht dat hij zou veronderstellen dat een vreemdeling die diende te worden opgevangen in een centrum voor thuislozen eigenlijk een gezin vormt met zijn vader en op deze basis een recht op verblijf zou laten gelden.

De verwijzing ter terechtzitting door verzoekers raadsman naar het arrest nr. 116 306 van 20 december 2013 leidt niet tot een ander besluit, nu de feiten die aanleiding gaven tot dit arrest niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak,.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is tot stand gekomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.2.3. Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Gelet op voorgaande vaststellingen, op het feit dat verzoeker niet beschikt over een paspoort dat voorzien is van een visum en dat hij evenmin over een visumvervangend document beschikt kan geen schending van artikel 2 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

3.3.2.4. Verzoeker betoogt dat een vreemdeling die zich aanmeldt bij het gemeentebestuur om een aanvraag in te dienen tot de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, rekening houdende met de bepalingen van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, een bijlage 19ter kan invullen en dat indien deze aanvraag niet onmiddellijk kan worden geregistreerd hij, overeenkomstig de bepalingen van artikel 119 van voormeld koninklijk besluit, een bijlage 15 dient te ontvangen.

Aangezien verzoeker, zoals reeds gesteld, aangeeft al vele jaren illegaal in het Rijk te verblijven en in die periode geen formele aanvraag indiende om als descendent van een Belgisch onderdaan tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten en daar uit verzoekers e-mail – die werd verzonden vanuit een thuislozencentrum – aan het stadsbestuur van Antwerpen niet kan worden afgeleid dat hij een afspraak maakte om een dergelijke aanvraag in te dienen kan niet worden ingezien hoe de artikelen 52 en 119 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zouden zijn geschonden. Verzoeker kan ook niet nuttig verwijzen naar een brief van zijn raadsman van 18 juli 2014, aangezien deze dateert van na de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen, zodat verweerder met dit schrijven uiteraard geen rekening kon houden.

3.3.2.5. Daar verzoeker nooit het bewijs leverde dat hij voldoet aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten als een descendent van een Belg kan ook geen schending van deze wetsbepaling worden vastgesteld. Er dient hierbij nogmaals te worden benadrukt dat verzoeker in de jaren dat hij illegaal in België verbleef geen verblijfsaanvraag indiende waarbij hij aangaf zijn vader te willen vervoegen en dat het feit dat verzoeker een beroep diende te doen op gemeenschapsvoorzieningen voor opvang niet direct een aanwijzing inhoudt dat hij de bedoeling had zich bij zijn vader te vestigen en dat hij ten laste was van zijn vader. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker ook geenszins aannemelijk maakt dat zijn vader over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, beschikt.

3.3.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat verzoeker vierenvijftig jaar oud is en hij dus niet kan voorhouden dat verweerder bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten enige overweging omtrent *“het hoger belang van het kind”* in de motivering van deze beslissing had dienen op te nemen. Daar verzoeker niet aan verweerder te kennen gaf actueel enig ernstig gezondheidsprobleem te hebben, terwijl de Vreemdelingenwet nochtans toelaat op deze grond een verblijfsmachtiging aan te vragen, kon verweerder daarnaast geen rekening houden met eventuele gezondheidsproblemen van verzoeker. Aangezien actueel ook niet blijkt dat verzoeker enig medisch probleem heeft dat de uitvoering van de bestreden beslissing in de weg zou staan kan de Raad trouwens niet inzien welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog dat verweerder zijn gezondheidstoestand nader in aanmerking had dienen te nemen. Zoals reeds gesteld mist verzoekers bewering dat verweerder geen rekening hield met zijn gezins- en familieleven voorts feitelijke grondslag.

De aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is, in de mate dat ze ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.2.7. Artikel 74/14, § 3, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder ervoor kan opteren geen termijn om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling toe te kennen wanneer deze vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid of indien hij niet binnen de hem toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Verweerder heeft uitvoerig toegelicht waarom hij verzoeker beschouwt als een gevaar voor de openbare orde en uiteengezet dat verzoeker reeds meermaals weigerde om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan derhalve niet voorhouden niet te weten waarom verweerder in voorliggende zaak opteerde om hem geen termijn toe te kennen om vrijwillig het grondgebied te verlaten en hij maakt met zijn beschouwingen geen schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet

aannemelijk.

Verzoekers uiteenzetting omtrent het feit dat hij niet van plan was om onder te duiken is verder niet dienstig. Verweerder heeft immers niet verwezen naar een risico op onderduiken doch wel naar het feit dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en dat hij manifest weigerde om gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kreeg reeds meermaals de kans om vrijwillig het grondgebied te verlaten, doch maakte hiervan geen gebruik. Er restte verweerder bijgevolg slechts de mogelijkheid om, conform het "*principe van de terugkeerrichtlijn*", de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn, doch met een vrijheidsberovende maatregel te nemen.

3.3.2.8. In zoverre verzoeker betoogt dat zijn vrijheidsberoving onwettig verliep en artikel 5 van het EVRM werd miskend kan het, los van de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij werd misleid om zijn vasthouding mogelijk te maken en dat hij eens te meer uit het oog verliest dat er geen aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in behandeling is, volstaan op te merken dat deze kritiek niet gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch tegen de administratieve vrijheidsberoving en dus niet dienstig is.

3.3.2.9. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsmisbruik. Op verweerder rustte, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de vreemdelingenwet immers de verplichting om in casu over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.10. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker betoogt dat hij medische problemen heeft die verhinderen dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst en zet uiteen dat voor zijn "*ernstige pathologische toestand*" geen adequate behandeling beschikbaar of toegankelijk is. Hij blijft echter, zoals reeds gesteld, in gebreke om aan te tonen dat hij heden een ernstig medisch probleem heeft. Hij beperkt zich immers tot het voorleggen van twee attesten waaruit blijkt dat hij een arts consulteerde en een geneesmiddelenvoorschrift voor paracetamol. Deze attesten laten de Raad niet toe te concluderen dat verzoeker actueel een ernstig medisch probleem heeft, laat staan een medisch probleem waarvoor in Marokko geen adequate behandeling zou beschikbaar en toegankelijk zijn.

Er dient tevens op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

3.3.2.11. Betreffende het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven beroept verzoeker zich voornamelijk op het feit dat tal van zijn familieleden (ouders, broers, zoon, echtgenote) in het Rijk verblijven. Het gegeven dat familieleden van een vreemdeling een verblijfsrecht in België hebben laat echter niet zonder meer toe te veronderstellen dat deze vreemdeling met deze familieleden een gezinsleven heeft dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten volstaat het namelijk niet dat een familiale band van bloed- of aanverwantschap wordt aangetoond, er dient tevens te blijken dat die familiale band

voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker, minstens tijdelijk, diende te worden opgevangen in een opvangtehuis voor thuislozen, wat vragen doet rijzen omtrent het bestaan van een nauwe band met zijn familieleden in België. Indien er een hechte band bestaat tussen familieleden mag namelijk toch worden verwacht dat een familielid dat gehuisvest is in België een thuisloze verwant opvangt. Zelfs indien zou dienen te worden verondersteld dat verzoeker effectief een gezinsleven heeft met enig familielid in België – waarbij hij geen duidelijkheid verschaft met welk familielid dit dan wel zou zijn –, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Verzoeker werd immers geboren in Marokko en keerde naar dit land terug na een eerste verblijf in het Rijk, zodat mag worden verwacht dat hij vertrouwd is met de taal en het leven in dat land, zijn echtgenote – die pas in 2010 in België is aangekomen en volgens een schrijven van zijn zoon nog steeds met haar echtgenoot wil samenleven – heeft ook de Marokkaanse nationaliteit en er blijkt niet dat verzoeker onroerende goederen of professionele activiteiten in België heeft waardoor hij enkel in het Rijk een gezinsleven kan opbouwen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat niet alle familieleden van verzoeker in België verblijven. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Bovendien laat artikel 8, tweede lid van het EVRM een inmenging in het gezinsleven toe indien deze in de wet voorzien is en nodig is om bepaalde in deze verdragsbepaling omschreven doelstellingen te bereiken. Bij de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel werd reeds vastgesteld dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toelaat om verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te geven en verweerder oordeelde dat een verwijdering uit het Rijk van verzoeker, gezien zijn gedrag, vereist is met het oog op de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid. Er kan dan ook niet worden besloten dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging vormt in verzoekers gezins- of familielevens.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan een legaal verblijf blijkt ook niet dat wanneer het privéleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd – waarbij de Raad vaststelt dat verzoeker een werkloze thuisloze is – wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

3.3.2.12. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.2.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de

Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4.Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK